

איסור ייחוד (5) – חמישה סיפורים על המאבק עם היצר: קידושין פא ע"א – ע"ב

מן המילים "הנך שבוייתא" (המילה האחרונה בשורה 3 בשורות הרחבות)
עד "ידו כל הדווים" (שור 19 בשורות הרחבות)

הסבר	המילים של הסוגיה	
<p>אלו השבויות שבאו לנהרדעא העלו אותן לעלייה בבית רב עמרם חסידא לקחו את הסלם מלפניהן (מתחתיהן) כאשר עברה אחת מהן סמוך לפתח העלייה, פניה זרחו (מיופי) רב עמרם לקח את הסלם שלא היו יכולים 10 אנשים להזיזה לבד – והזיז אותו בעצמו. הוא היה עולה והולך בסלם כאשר הגיע לחצי הדרך בסלם, הוא דחף את רגליו לצדדי הסלם וצעק, "אש בבית עמרם!" באו הרבנים, ואמרו לו, "ביישת אותנו!" אמר להם: עדיף שתביישו בעמרם בעולם הזה ולא תתביישו ממנו בעולם הבא. רב עמרם השביע אותו (היצר) שיצא ממנו, יצא ממנו כמו עמוד של אש, אמר לו (ליצר): ראו, שאתה אש ואני בשר, ובכל זאת אני חזק יותר ממך.</p>	<p>הנך שבוייתא דאתאי לנהרדעא, אסקינהו לבי רב עמרם חסידא, אשקולו דרגא מקמייהו, בהדי דקא חלפה חדא מנייהו נפל נהורא באיפומא, שקליה רב עמרם לדרגא דלא הוו יכלין בי עשרה למדלייא, דלייא לחודיה. סליק ואזיל, כי מטא לפלגא דרגא איפשח, רמא קלא: נורא בי עמרם! אתו רבנן, אמרו ליה: כסיפתינן! אמר להו: מוטב תיכספו בי עמרם בעלמא הדין, ולא תיכספו מיניה לעלמא דאתי. אשבעיה דינפק מיניה, נפק מיניה כי עמודא דנורא, אמר ליה: חזי, דאת נורא ואנא בישרא, ואנא עדיפנא מינך.</p>	סיפור 1
<p>רבי מאיר היה מלגלג על עוברי עבירה. יום אחד, נדמה לו שטן כאשר בצד השני של הנהר, לא הייתה ספינה, ולכן עבר את הנהר בחבל. כאשר הגיע לחצי החבל, השטן עזב (נעלם), אמר (השטן): אילולא זה שמכריזים בשמיים, "הזהרו ברבי מאיר ותורתו", הייתי עושה את חייך שווים לכלום (2 מעות).</p>	<p>רבי מאיר הוה מתלוצץ בעוברי עבירה, יומא חד אידמי ליה שטן כאיתתא בהך גיסא דנהרא, לא הוה מברא, נקט מצרא וקא עבר. כי מטא פלגא מצרא שבקיה, אמר: אי לאו דקא מכרזי ברקיעא הזהרו בר' מאיר ותורתו, שויתיה לדמך תרתי מעי.</p>	סיפור 2
<p>רבי עקיבא היה מלגלג על עוברי עבירה. יום אחד, נדמה לו שטן כאשר בראש עץ דקל, אחז בדקל והתחיל לעלות ולהתקדם כאשר הגיע לחצי הדקל, השטן עזב (נעלם), אמר (השטן): אילולא זה שמכריזים בשמיים, "הזהרו ברבי עקיבא ותורתו", הייתי עושה את חייך שווים לכלום (2 מעות).</p>	<p>ר' עקיבא הוה מתלוצץ בעוברי עבירה, יומא חד אידמי ליה שטן כאיתתא בריש דיקלא, נקטיה לדיקלא וקסליק ואזיל. כי מטא לפלגיה דדיקלא שבקיה, אמר: אי לאו דמכרזי ברקיעא הזהרו ברבי עקיבא ותורתו, שויתיה לדמך תרתי מעי.</p>	סיפור 3
<p>פלימו אמר מדי יום גירא בעיני השטן" (בקשה לנטרל את כוח השטן) יום אחד, ערב יום הכיפורים היה, והשטן נדמה לעני בא והרים קולו מול השער הוציאו לו לחם</p>	<p>פלימו הוה רגיל למימר כל יומא: גירא בעיניה דשטן. יומא חד מעלי יומא דכיפורי הוה, אידמי ליה כעניא, אתא קרא אבבא, אפיקו ליה ריפתא,</p>	סיפור 4

<p>אמר לו השטן : ביום כמו זה כולם בפנים, ואני בחוץ? הכניסו אותו והגישו לו לחם. אמר לו השטן : ביום כמו זה כולם יושבים סביב השולחן, ואני אוכל לבד (בחדר אחר)? הביאו אותו והושיבו אותו ליד השולחן הוא ישב וגרם לזה שגופו יתמלא בשחין ומוגלה, והיה עושה דברים מגעילים אמר לו (פלימו) : שב יפה. אמר השטן : תנו לי כוס. נתנו לו כוס. הוא השתעל וריקק כיח לתוך הכוס. גערו בו. השטן העמיד פנים כאילו מת. והיה אפשר לשמוע קולות בחוץ שצועקים, "פלימו הרג גבר, פלימו הרג גבר." ברח פלימו לבית הכסא. השטן הלך אחריו ושוב נפל כאילו מת. כאשר ראה השטן שפלימו מצטער, התגלה לו השטן : למה אמרת "גירא בעיניה דשטן"? פלימו : מה היה עליי לומר? השטן : "תגידי, 'רחמנא (ה') יגער בשטן".</p>	<p>אמר ליה : יומא כי האינדנא כולי עלמא גואי, ואנא אבראי? עייליה וקריבו ליה ריפתא. אמר ליה : יומא כי האינדנא כולי עלמא אתכא, ואנא לחודאי? אתיוהו אותבוהו אתכא. הוה יתיב מלא נפשיה שיחנא וכיבי עליה, והוה קעביד ביה מילי דמאיס, אי"ל : תיב שפיר. אמר ליה : הבו לי כסא, יהבו ליה כסא, אכמר שדא ביה כיחו, נחרו ביה, שקא ומית. שמעו דהוה קאמרי : פלימו קטל גברא! פלימו קטל גברא! ערק וטשא נפשיה בבית הכסא, אזיל בתריה נפל קמיה. כי דחזייה דהוה מצטער גלי ליה נפשיה, אמר ליה : מאי טעמא אמרת הכי? ואלא היכי אימא? אמר ליה, לימא מר : רחמנא נגער ביה בשטן.</p>	
<p>רבי חייא היה רגיל, כל פעם שהיה אומר תחנון, לומר : הרחמן יצילנו מיצר הרע. יום אחד, שמעה אשתו, אמרה : זה כבר כמה שנים שפרש ממני (לא מקיים איתה יחסים), למה הוא אומר כך? יום אחד היה יושב ולומד בגינה היא התקשטה, עברה לפניו וחזרה שוב לפניו. אמר לה : מי את? אמרה : חרותא (זונה מוכרת), חוזרת מיום עבודה, אמרה לו : הבא לי רימון בראש השיח קפץ, הלך והביא לה. כאשר חזר הביתה היא הייתה עסוקה בהדלקת התנור הוא עלה וישב בתוכו. אמרה לו : מה זה?!! אמר לה : כך וכך היה מעשה. אמרה ליה : זו הייתה אני לא האמין לה עד שהביאה לו סימנו (הרימון) אמר לה : אני בכל זאת התכוונתי לאיסור. כל ימיו של אותו אדם, היה מתענה עד שמת.</p>	<p>רבי חייא בר אשי הוה רגיל כל עידן דהוה נפל לאפיה, הוה אמר : הרחמן יצילנו מיצר הרע. יומא חד שמעתינהו דביתהו, אמרה : מכדי הא כמה שני דפריש ליה מינאי, מאי טעמא קאמר הכי? יומא חדא הוה קא גריס בגינתיה, קשטה נפשה חלפה ותנייה קמיה. אמר לה : מאן את? אמרה : אנא חרותא דהדרי מיומא, תבעה, אמרה ליה : אייתי ניהליה להך רומנא דריש צוציתא, שוור אזל אתייה ניהלה. כי אתא לביתהו, הוה קא שגרא דביתהו תנורא, סליק וקא יתיב בגויה. אמרה ליה : מאי האי? אמר לה : הכי והכי הוה מעשה, אמרה ליה : אנא הואי. לא אשגח בה, עד דיהבה ליה סימני, אמר לה : אנא מיהא לאיסורא איכווני. כל ימיו של אותו צדיק היה מתענה, עד שמת באותה מיתה.</p>	<p>סיפור 5</p>

דרשות בסוף סיפור 5 :

הוכחה שאדם שהתכוון לעבירה, אף על פי שבפועל לא חטא, עדיין צריך כפרה (כלומר נחשב לו לחטא) בא מן הברייתא:

אישה הפרס וה' יסלח לה - מה הכתוב מדבר? באשה שנדרה בנוזיר ושמע בעלה והפר לה, והיא לא ידעה שהפר לה בעלה, והיתה שותה יין ומטמאה למתים.

הסבר: _____

מה הייתה תגובתו של רבי עקיבא לברייתא זו, ואיך הוא הסביר תגובתו זו? (ומה אומרת תגובתו עליו?)

רבי עקיבא הגיב לפסוק אחר באותו אופן, ומסיבה דומה. הסביר את משמעות הפסוק בהקשרו, לפי הבנת רבי עקיבא.

מה מוסיף רב איסי בן יהודה? (והתוס' הקצר הזה במסכת נזיר (כג ע"א) יכול לעזור ☺) – "על דבר זה ידיו - ראשי התיבות ידע ואשם ונשא...":